

Jesu gjenkomst er såre nær.

Jeg kommer snart, hold fast på det du har for at ingen skal ta din krone! Ap. 3, 11.

A, du underbare Frelser, du herlige håp. Jesus vår velsignede Frelser, som har kjøpt oss fra jorden til Gud med sitt blod. Han kommer igjen for å hente sin brud hjem til sig i himlens evige herlighet, for han vil at vi skal være der hvor han er for at vi skal se hans herlighet i sin fulle utstrekning. Halleluja. Ti nu ser vi i et speil, i en gåte, men da skal vi se åsyn til åsyn, nu kjenner vi stykkevis, men da skal vi kjenne fullt ut, likesom vi også fullt ut er kjent. Ære være Gud og Lammet! At Jesus skal komme igjen har vært de troendes salige håp i alle tider. Vi som av uforskylt nåde er frelst og rensset i Lammets dyrebare blod og har fått Anden til pant i våre hjerter til forløsningens dag.

Salige dag da vi skal møte Jesus i skyen og se ham så som han er og bli ham lik. Halleluja. Jesus vår elskede brudgom og venn, *seieraktet i Gaugata*, han som vandret på denne syndefulle jord og blev spottet og foraktet, ja som tok alt på sig for at vi skal ha det godt for tid og evighet, ham skal vi se. Hvilket møte skal det ikke bli! Våre hjerter strømmer over av jubel og lovsprisning, vi er på vei, ikke til det som kan gjøre oss urolige og motløse, men til det mest underbare av alt, til Lammets velsignede bryllupsfest. Snart vil stunden komme. Halleluja. Jesu brud har derfor gjort sig rede. Når vi leser vår elskede bibel og gir akt på tiden vi lever i så ser vi hvorledes de tegn Jesus sier skal gå forut for hans komme, går bokstavelig i oppfyllelse. Vi leser om hungersnød og jordskjelv her og der, om krig og rykter om krig, om mennesker som roper fred, og der er ingen fred. På mange steder blir kjærligheten kald og løvshetens ånd griper mere og mere om sig og gjennemsyrer samfundet. Hvad er det annet enn kjennetegnet på at vi er kommet inn i midnatts timen, la oss betrakte Guds eiendomsfolk, Israel etter kjødet. Se hvor Herren handler med det just nu. Det skjer som Jesus sier, at fikentreet det setter knopp og grønnes for våre øine og viser oss at Jesu gjenkomst er såre nær. I tusener av år har dette forunderlige folk bevart sin eksistens og sitt særpreg og i skarevis vender de nu tilbake til Palæstina. Et bevis på Guds ords urokkelighet. Sildigregnet faller på ny over Palestina og får det som før var som en ørken til å begynne å blomstre. Profetene går i oppfyllelse, Guds ord sier også at ved endens tid skal kunnskapen vende megen. Er det ikke det vi ser går i oppfyllelse for våre

BARNA FOR JESUS

Kort utdrag av str. Dagmar Engstroms tale på søndags-skolefesten i Ploensgate, Oslo.

Jeg vil begynne med å lese Salm. 8, 1—2 og Matt. 19, 13—14. Det er ingen ting som har større betydning for menighetslivet enn arbeidet blandt barna.

En av hovedgrunnene til at f. eks. Indias befolkning henger så fast ved avgudstilbedelsen, er at barna fra den tidligste barndom blir vennet til å tilbe avgudene. Det som barna lærer i barndommen vil øve innflytelse på deres liv. Intet arbeid er heller så interessant som arbeidet blandt de små. Men vi må forstå å tale til dem på en slik måte, at de blir interessert.

Husker jeg en gang fikk post som vikar ved en skole i Drammen. Da det var av stor betydning for mig om det viste sig at jeg var skikket til gjerningen — for å få post siden — vet dere at jeg gjorde hvad jeg kunde. Nu vet jo alle skolefolk at det er intet som er så vanskelig som det å få barna interessert i regning. For å få barna med fant jeg på forskjellige benevelser på tallene. Det heter *det, og den ligner det o.s.v.* A du, hvor de blev interesserte! Det hele gikk som en lek. (Ja, Gud hjalp mig).

Ved en skole her i Oslo, hvor jeg underviste en tid, fortalte jeg barna om Jesus i religionstimen, enkelt og liketil. En liten pike stod op og sa: «Jeg er så glad for at vi har fått en lærerinne som kan fortelle oss om Jesus».

Jeg var forrige uke i Ski og vi hadde noen herlige møter. Så bestemte vi også barnemøte og det samledes en masse barn. Jeg fortalte dem om nøden blandt barna i India og de blev så grepet. Daigen efter kom flere barn og spurte mig hvad de kunde gjøre for å hjelpe disse barn. «Jo», sa jeg, «du kan sy en kjole, du en bukse» o.s.v. — Ja, hvor barn kan bli ivrige for Herrens sak.

Husker selv, da jeg var småpike, at det kom en søster som arbeidet som misjonær i Afrika. Hun fortalte om nøden blandt hedningebarna. Det grep mig, og jeg be-

stemte mig for å bli misjonær når jeg blev stor. Søsteren sa også til mig: «Du kommer nok til å bli misjonær». Da jeg fikk kallet til å reise ut til India, var Afrika-misjonæren en gammel kvinne, og jeg skrev til henne og fortalte om mitt kall til misjonær, men det blev nok India istedetfor Afrika. Nu har en av mine sønner fått kall til Afrika. Takk og lov!

VELKOMSTANG

ved søndagsskolestevnet i Oslo.

(Mel.: La mig få høre om Jesus.)
Vær til vårt stovne velkommen venner fra bygd og fra by. Jesus er selv her tilstede med sin velsignelse ny. Emnet er barna for Jesus — hele vår ungdom for Gud — Må han få innta hvert hjerte så de gir akt på hans bud.

Venner! Opløft eders hoder, marken — den hvit er til høst. Barna må vinnes for Jesus — Han med sitt blod har dem løst. Hent dem fra gater og streder nød dem å komme til Gud. Får han sin gjerning begynne — selv vil han føre den ut.

Fremad til det virke for Jesus! Han som for oss har gjort alt — også for barna han døde — hele vår gjeld er betalt — Veien til himlen er banet, alt han tilrette har lagt. Adgang han åpnet for alle adgang han ropte: Fullbragt!

Snart til det himmelske stovne Frelseren hente oss vil — Sangen om Lammet skal lyde, liflig til gullharpers spill — Ja, der skal slekterne møtes — frelste — de store og små. Der skal vi Jesus beskue på gater av gull skal vi gå.

Kor:
Vi vil forkynne om Jesus — si dem den vei de skal gå — da han på Golgata døde var det for store og små.

og legeme må bevares fullkomme ulastelige i vår Herre Jesu Kristi tilkommelse! Han er trofast som har kalt eder. Han skal og gjøre det. Herrens navn til evig ære og pris. Amen.

Mjøndalen 18—3—30.
Arnt Gundersen.

Evig lys.
Har Gud tent sol, måne og stjerner for at det skal være lyst for oss på jorden, så er det sikkert at Gud er så uforanderlig at han vil det skal være lyst for oss i tid og evighet.

Hilsen fra søster Hilma Hermansen.

17—2—30.
Hittinall har Herren hjulpet.
1. Sam. 7, 12.

Vil først få si så hjertelig takk for I sendte mig «Misjons-Røsten» den tid jeg var i Norge. På den korte tid blev den mig innerlig kjær, og nu skulde jeg være meget takknemlig om den kunde finne veien til mig også her ute i Swaziland.

Må Herrens rike velsignelse all tid hvile over eder brødre at I alltid i alle ting må fremme Herrens råd, og være innviet i hans planer, da skal hans ank gå frem, og hans navn forherliges.

Når vi blir små og han stor, da er det at hans herlighet får åpenbare sig blandt folket.

Det er nu snart tre måneder siden jeg kom tilbake hit, er glad over atter å være blandt dette folk og i det arbeid Herren har kalt mig til. Kjenner mig også styrket til mitt legeme, så opholdt i Norge gjorde mig nok godt. Det er meget å streve med her, så man trenger stor styrke både for kropp og sjel. Vi har hatt det meget varmt og tørke her denne tid. Venter på regn.

Kommende onsdag er det bekjentgjort bønnemøte på fjellet, for å be om regn.

Det er megen sykdom ute blandt folket, så vi må besøke dem så langt vi rekker, og noen er der da som gir sig til Herren, deriblandt en ung kvinne som var meget syk av lungebetendelse. Hun blev herlig frelst, og helbredet som svar på bønn. En ung mann som ligger døende av tæring har også gitt sig til Herren. Også på møtene er der nu og da noen som gir sig til Gud. A, hvor vi er glade for hver eneste som kommer. Det er jo det vi lever og virker for.

Måtte et mektig åndens vær fra det høie gå ut over all jorden, så mange må våkne op, og gi sig til Gud.

Hjertelig hilsen fra Eders i Jesus forb. søster

Hilma Hermansen,
New Haven M. S., — P. O. Hlatikulu Swaziland, So. Africa.

— I hele skriften fortelles det om én omvendelse like før dødsstunden, for at ingen skal fortvile; men kun også om denne ene for at ingen skal utsette sin frelses sak.

Evigheten.

Med evighet vil vi gjerne tenke oss bare tidens utstrekning i det uendelige. I virkeligheten møter vi evigheten midt i tiden.

Når vi står foran en stor avgjørelse, møter vi evigheten. — Når vi oplever Gud, oplever vi evigheten. — Når vi kjenner Guds dom over synden i samvittigheten, og når vi møter Guds barmhjertighet og tilgivelse, får vi del i den eviges liv. — Evighetslivet som ikke kan dø, blir vår eiendom når vi får del i Gud.

Hver dag som ruller inn evigheten er kostbar. Benytt den vel.

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementspris er: For enkelt nr. 20 gre. kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonære. Adressforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Brødrerådet.

I anledning Br. Støves regjoring for hvordan brødrerådet blev til, er vi blitt sendt motsvar fra en broder. Vi beklager hvis det skulde virke til noe strid, men da det var en nøkter fremstilling, fant vi ingen grunn til å nekte den inntatt. Det var mange som ønsket å vite hvordan brødrerådet var blitt til.

Noen diskusjon om dette vil ikke bli gitt plass for i «M.-R.», da vi anser det helt nytteløst. Enhver står jo her helt fritt og vil ikke bli tvunget inn i noe. Det var jo nesten enstemmig vedtatt, at en ordning med hensyn til den ytre misjon var nødvendig. Det gjelder jo da å finne den ordning som er mest bibelsk og passende for vår tid.

Efter hvad vi har forstått vil det bli holdt en konferanse til sommeren. Det vil da der bli anledning til å drøfte dette spørre.

Det synes for oss, at misjonære — som det i første rekke gjelder — bør få uttalelse om hvordan de stiller sig til saken. Frem for alt gjelder det å holde ut i bønn for disse som har ofret sig i Mesterens tjeneste, og hjelpe dem så langt vår evne rekker, både materielt og åndelig.

Det som mest trenges nu er bedende, åndsfulle kristne som har syn for nødvendigheten av den ytre misjonsarbeid.

Kvinne, hvad har jeg med dig å gjøre?

Angående ovenstående uttrykk i Johs. 2, 4 har vi mottatt følgende:

I anledning stykket i Misjons-Røsten (i nr. 5 d. å.) om at Johs. 2, 4 ikke var riktig oversatt, vil jeg opplyse at uttrykket: «Kvinne, hvad har jeg med dig å gjøre?» er riktig.

Denne uttrykksmåte som språklig kalles en «hebraisme» finnes på flere steder i det gamle testamente. I «Septuaginta» eller den greske oversettelse av de gamle testamente finner vi lignende uttrykksmåte:

1) I Dom. 11, 12, hvor det på gresk står: «Ti emoi kai soi» — «Hvad har jeg med dig å gjøre?» — altså noliaktig samme uttrykk som i Joh. 2, 4.

2) I Josv. 22, 24, hvor det på gresk står: «Ti hymin kai kyrio to»

Theo Israel» — «Hvad har I å gjøre med Herren Israels Gud?»
3) I 2. Sam. 16, 10, hvor det på gresk står: «Ti emoi kai hymin, huijoi Zarouias». — «Hvad har jeg med eder å gjøre, I Serujas sønner?»

En broder.

Dr. John Mott

besøkte Oslo fredag og lørdag 14. og 15. mars og holdt en rekke møter, deriblandt et møte for studentene.

Fredag middag talte J. Mott over emnet: «Et utvidet misjonskalls», tolket av kand. A. Øhrn. Taleren viste påny hvilket enestående overblikk han har over misjonsaken, hvorledes han kan trengte inn i sitt emnes kjerne og derfra utvikle de forskjellige linjer.

Han begynte med å fortelle, hvorledes han overalt på sine reiser hører kallet til et større og bedre evangelisasjonsarbeid. Han tenkte her ikke bare på det som angår selve utbredelsen, men på åndskraften og intensiteten. Målet er at Jesus Kristus blir trodd og kjent og elsket og etterfulgt såvel i det personlige som i det samfundsmessige liv. Dette mål bestemmer og overskygger alt annet. Overalt hører jeg kallet, fremhevet dr. Mott igjen, og i Skriften er vi også vist det ofte og tydelig, f. eks. da Frelseren sa: «Følg mig og bli menneskeskiskere», og «Gå ut og gjør all skapning til mine disipler» — han åpenbarte ikke bare sitt formål, men også den beste metode. Og han brukte ord som ikke kan misforståes. Det viser sig også at der hvor evangeliet vinner de største seire, der danner et større evangelisasjonsarbeid den største plass i de kristnes tanker og planer. Denne regel har ingen undtagelse. Når jeg, fortsatte han, i denne forbindelse tenker på hvor mange vi idag rekker med evangeliet mot for ikke så mange år siden, da fylles jeg med håp. Men når jeg tenker på de mange flere vi ennå ikke når — da føler jeg trang til på mine kne å gå til Herren og be om større styrke og større evne i vårt arbeid. Vi lever i en tid da dørene for evangeliet er åpne overalt. Og Frelserens gjennomstukkne hånd peker alltid frem gjennom åpne dører.

Størrelsen og kraften av de onde krefter holder også kallet om et større evangelisasjonsarbeid frem for oss. Likest de antireligiøse bevegelse vi har sett i Kina og nu i Russland. Men han som er inne i oss, er sterkere enn verden. Dr. Mott nevnte flere eksempler på hvorledes kallet gjør sig gjeldende, og fremhevet sterkt hvilken betydning enhet og samhold blandt de kristne har. Menigheter og kirker er gått tilgrunne, for de hadde innbyrdes strid og uenighet. Han fremhevet herunder, at hvis vi slutter med å evangelisere, da vil vi selv snart opføre å være evangeliske. Vi blir lykkelige og kommer inn under Kristi ord: «Hvorfor kaller I mig Herre, Herre, men gjør ikke som jeg sier?»

Hvad karakteriserer så dette større og høiere evangelisasjonsarbeide? Først og fremst et større begjær efter å gjøre Guds vil-

Menighetens arbeid for den ytre misjon.

For å få en virkelig misjonsinteressert menighet, særskilt da for hedningemisjonen, må man først og fremst iakttå at menigheten blir en misjonerende menighet hjemme. Et lys som skal kaste sine stråler langt bort, må være skinnende hvor det er. Et evangelium som ikke når de fortapte sjele hjemme, har ikke utsikt til å vinne dem som er langt borte. Men der hvor evangeliet utfører sin frelsende og helligende makt i og gjennom menigheten hjemme, der blir det også et levende behov for å fore det videre til andre.

Bibelen er en misjonsbok fra perm til perm. Riv ut alle kapitler som enten direkte eller indirekte handler om misjonen, og du har praktisk talt ikke mer igjen av Bibelen. Men på den annen side må menigheten bli fortrolig med, og inspirert av Guds vilje og frelsesplan — åpenbart i ordet — for å kunne bli en misjonerende menighet.

Je, og dernest trang til å tenke alvorlig over tilstanden hos de ikke-kristne, og trang til å tenke på Gud selv, hvem han er, og hans kjærlighet — og på Kristus på korset. Videre vil den vise sig i større planer for evangeliet. Det større kall karakteriseres i bedre kjennskap blandt de kristne til misjonsfeltene, hvor markene nu er hvite til høst. Vi trenger en større Kristus. Ikke en ny — han er den samme idag som før. Men vi trenger en større tillegnelsen. Videre vil vi få en bedre strategi, kraftigere bønn, bedre metoder. Det siste karaktertrekk Mott nevnte, var større tilstrømning av kraft i forkynnelsen. Videre vil vi få en bedre strategi, kraftigere bønn, bedre metoder. Det siste karaktertrekk Mott nevnte, var større tilstrømning av kraft i forkynnelsen. Videre vil vi få en bedre strategi, kraftigere bønn, bedre metoder. Det siste karaktertrekk Mott nevnte, var større tilstrømning av kraft i forkynnelsen.

Møtet i Calmeyergatens misjonshus om kvelden hadde samlet ca. 1500 mennesker. Dr. Mott uttalte her bl. a.: «Jeg står ikke her som noen pessimist. Under mine reiser er jeg blitt grepet av bevissheten om at der går en voksende åndelig flodbølge over verden. Jeg tror jeg kan si, at evangeliet nu har anledning som aldri før i misjonens historie. Der har nok vært tider da dørene i visse deler av verden har vært åpne — men aldri samtidig slik som i alle verdensdelene nu for en venskapslig og oppbyggelig fremstilling av den kristne tro.

Den voksende tidevannsbølge er ikke bare en bølge av anledning, men også av forventning. Dette gjelder endog de dypest sunkne og mest undertrykte folk, og ikke bare hos nasjoner, men også hos lederne. Aller sterkest finner vi den følelse hos dem som er sterkest prøvet. Derfor forunderlig. Jeg takker Gud for at dere og jeg lever nettop i denne tid. Jeg vil heller glemme de kommende 10—15 år enn hvilken som helst annen tid jeg har hørt om.»

Begrepene misjon og husholderskap må få en rett anvendelse. I den siste tid er der skrevet og talt meget om husholderskap. Vi er satt av Gud til å være husholdere, husholdere over timelige og åndelige gaver som Gud har gitt oss. Dette forvalterskap må ikke innskrenke sig til vår egen snevre omgivelse. Det må munne ut i verdensmisjonen. De velgjørelser som vi har fått motta, må gjennem vår medvirken gjøres tilgjengelig også for andre — like til jordens ende.

Misjonsarbeidet hviler først og sist på Gud. Han har makt til å gi seir og fremgang, men på den annen side må vi villig gi oss og alt vårt eget til ham og hans sak. Bonnen er det middel som fremkaller og helliger våre gaver. Misjonsseirene hviler derfor ikke så meget på flere arbeidere eller mere penger, men på h j e r t e b ø n n. Om man bare hengir sig i virkelig bønn, skal alt annet følge.

Guds frelse i Jesus.

Av misjonær Torkild L. Rasmussen.

Om denne frelse vidner Jesus selv så herlig. Det var en dag da Jesus var omringet av en hel del syndere, også noen fariseer var tilstede og forsøkte å plage Jesus. Jesus kjente godt til deres avind og selvretferdighet og benyttet da anledningen, idet han sier:

En fader (Gud) hadde to sønner. Den yngste av dem ønsket å gå fra faderhuset. Jern: tuler ikke noe om at faderen satte sig imot sønnens vilje. (Heri stemmer Pauli ord så godt inn, lcs.) Faderen visste godt hvorledes utslaget skulde bli for sønnen og at det skulde tjene sønnen til mere å sette pris på sin fars omsorg.

Sønnen (menneskene) går så ut i sin egen elendighet og enden på det hele er at vi alle blev som svinevoktere. Alle har syndet. Alle var under lovens pisk. I sannhet en sørgelig stilling som alle må erkjenne. Der er ingen fred for dem som lever utenfor faderhuset. De må ha så mange verdenslige goder som det er å oppdrive og dog er der en tørst og hunger efter fullkommen tilfredshet. Det blir aldri så lunt for mennesket, uten for faderhjemmet (samfundet med Gud).

Sønnen våkner av sin søvn og kommer til sannhets erkjennelse om sin store villfarelse, (omvendelse). Han begynner å få visdom og bruker sin hjerne rett. Tenk så dum jeg er. I min Faders hus er der mange leiesvende som har det bedre enn mig. Nu skal dette usle liv være slutt, jeg vil gå og be om forlatelse og måtrokke far tilgrig mig. I det minste kunde han jo ta mig som en av sine arbeidsmenn. (I sannhet et visdomsfullt skritt, som ennå mange ikke ser, grunnet søvn, de vet ikke at søvnen er bedragerisk med sine mange drømmer om lykke.)

Torkild L. Rasmussen

ORD FOR DAGEN:

Ta mitt åk på eder og lær av meg er sagtmødig og ydmyk og så skal I finne hvile for eders sjeler. Mitt åk er gavnlig og min byrde er lett. Mat. 11, 29.

Jesus illustrerer fadersinnet. Og da Faderen så sønnen som langt borte, gikk han fram til (Gud vil gå dig imote), omfemte sønnen og kysset ham. Kan sønnen kjære sjel, som leser dette utgrunne hvilken underbar og smelt fader vi har? Og hva mot til fremdeles å undgå de store velgjørelse som ventet Sønnens svake stemme om frelse blev ikke lagt meget vekt til, men faderen fikk det med å ordne klær, ring, sko og det som sønnen hadde på seg, sitt forblinnet løp.

De gamle pjalter blev kastet langt bort at man ikke hørte om dem. Jeg synes ofte å i ånden den meget takknemlig sønn sittende ved det av godter dekkede bord. Der var så en følelse av uverdighet og kjert falt takknemlighetsbeten. Tenk så uforskammet jeg i vært mot min smille far. Ja, som har gått veien kan fars sønnen.

Illustrasjonen fortalt av Sannheten selv.

Der var vel ingen som medre rettet og forstand kunde forn menneskene om Guds frelse i Jesus. Han var faderens glans og vesens uttrykke blikk. Ja han var Gud som åpenbare i kjød, den allvidende Frelser, Jesus Kristus. For at menneske skulde kunne forstå det himske, måtte Jesus tale i lignelse. Er dette bare en lignelse av Guds frelse til menneskene. Hvor å get mer da virkeligheten.

Hvorledes ser du Guds frelse?

«Den for dig en slags sentniel lære, som nekter dig å verdens gleder? Som en mann til mig en dag: «Jeg liker å religionen om Jesus. Ti den ver at avlegge så mange ting som jeg er glad i. Eller er den for som Jesus illustrerer den: En Gud utliv nåde, som revider fra et liv i ufred, tørst, hungertilfredshet og innsetter dig i plass hvor du som David skal «Nu er Herren min hyrde og det fattes i n t e t = tilfreds.

Guds nåde frelse virker ydmykhet.

Paulus sier: Av nåde er vi ste, og det er en Guds gave har derfor ingen ros, kan de ikke opphø oss over våre mennesker som den oven dte der var ettergivet all sin gjdsiden vilde kvele sin medtø A nei! Inne i faderhuset er plass for sådanne, ti det vilde legge den delige harmoni. Der er frelst av nåde har lett tilgi. De glemmer aldri hvor det smakte å få en så kjøttmottagelse av faderen og ønsker de å kunne praktisere dersinnet. Halleluja! Dette mente, eneste frelse, som denne frelse.

Torkild L. Rasmussen

FRA S...

Univers...

På grussondag den 31. har en samkomhet i Br. St. o blandt oss våre motfrelste, h De venn ne her b r i e l s e Oslo.

Søndag Søndag dagsskole Oslo.

Det var glede mar dere og i kom til de Br. Johs kommen t terat vi h seirens da deilig velk ster hadde ningen.

Det var emner, som en broder. ledning fo sig, og de tanker som arbeidet bl

Efter m tes samtalgldt å se reter Sver i samtalen blev tatt f de å høre ge steder barna. Fl samtalen.

Kl. 6 be Dagmar om barnea inspirerend høre spste kan utrett

Br. Brat fortsatte å gjerning G det blev s nødvendig de store br —15-årsald skolen.

Det herli vil sikkert som var til det en tils med mer iv store og v gård.

holdes i B torsdag til Motene hol

Murene basun

Fra Jerusl opsiktivek Jerikos mu parallele m den annen Lederen f overbevist d gamle test Jerikos m bekræftet.

— En som skal b sidig. Dela Gud for s til syndere

FRA SPREDTE FELTER

Universitetsgaten 20, Oslo.

På grunn av det som fant sted søndag den 2. februar i Møllergt. 38, har en del venner begynt virksomhet i Universitetsgaten 20 III. Br. Støve har virket en tid i blandt oss og Gud har velsignet våre møter. Noen er også blitt frelste, hvorfor vi takker Gud. De venner som vil besøke vennene her bedes skrive til T. G. Brielsen, Møllergaten 23 V, Oslo.

Søndagsskolestevne i Oslo.

Søndag 16. mars holdes søndagsskolestevne i Pløensgt. 4, Oslo.

Det var med stor forventning og glede mange søndagsskolearbeidere og interesserte i vårt land kom til dette stevne.

Br. Johansen, Oslo, ønsket velkommen til formiddagsmøtet. Effter at vi hadde bedt Gud om en seiersdag blev der sunget en deilig velkomstsang, som en søster hadde forfattet for anledningen.

Det var opsat fire forskjellige emner, som hver blev innledet av en broder. Siden blev det gitt anledning for hver enkelt å uttale sig, og det var mange herlige tanker som kom frem til nytte for arbeidet blandt barna.

Efter middagspausen fortsattes samtalen igjen kl. 3. Det var gjeldt å se gamle br. Nesse og sekretær Svendsen, som deltok med i samtalen. Mange lærerrike ting blev tatt frem og det var styrkende å høre hvorledes Gud på mange steder gjør store ting blandt barna. Flere venner deltok i samtalen.

Kl. 6 begynte festen, hvor str. Dagmar Engstrøm talte om barnearbeidet i India. Det var inspirerende og oppbyggende å høre søsteren tale om hvad Gud kan utrette blandt de små.

Br. Bratli, Oslo, m. fl. venner fortsatte å tale om den herlige gjerning Gud har satt oss til og det blev særskilt påpekt hvor nødvendig det var å ta vare på de store barn, som gjerne ved 12—15-årsalderen forlater søndagsskolen.

Det herlige søndagsskolestevne vil sikkert være et minne for alle som var tilstede og uten tvil gav det en tilskyndelse til å arbeide med mer iver og interesse for den store og viktige sak i Guds vindgård.

Stevne

holdes i Bergen i påsken, skjærtorsdag til og med 2. påskedag. Motene holdes i Gimle.

Murene som falt for Josvas basuner er nu utgravet.

Fra Jerusalem telegraferes om de opsiktsvekkende utgravninger av Jerikos murer. Det var bygget to parallele murer, den ene 6 fot og den annen fra 12—18 fot tykke. Lederen for utgravningene er overbevist om at skildringene i det gamle testamentet om hvorledes Jerikos murer falt, virkelig er bekrefte.

— En sjelevinders gjerning som skal bære frukt må være tosidig. Dels må den bestå i å gå til Gud for syndere, og dels i å gå til syndere for Gud.

De kalte og utvalgte.

(Rom. 8, 26—34.)

Tale av A. Sevaldsen, holdt i Universitetsgaten 20, Oslo. (Ref. av M. Støve).

Som jeg uttalte igår aftes vil jeg også si idag. Det er deilig å sammenles i dette delige lokale, ti jeg merker Guds And er her. Har vært så lenge blandt Guds folk, at jeg tror å kunne bedømme den sak. Jeg merker Guds And nærver og dette gjør det så godt å være her.

Rom. 8 er et vidunderlig deilig kapittel, og jeg må si som Luther: «Noe så vakkert har jeg aldri lest».

Mennesket frykter for Gud, men den fullkomne kjærlighet driver frykten ut (1. Johs. 4, 18) og da begynner abba-ropet.

Han som ikke sparte sin egen sønn — Gud har i Kristus forlikt verden med sig selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser, og har nedlagt i oss ordet om forlikelsen. Han som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss, for at vi i ham skulde vende rettferdige for Gud (2. kor. 5, 19—21). Gud viser sin kjærlighet mot oss derved, at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere. Ti såant vi blev forliket med Gud ved hans sønns død, da vi var fiender, så skal vi så meget mere vende frelste ved hans liv efter vi er blitt forlikte.

Frelste ved hans liv — er det sant? Er regningen betalt? Noen sier at dette er en farlig lære, for da må alle være frelste? Ja nettop — om de bare tar imot.

Det er ikke lite som er gjort for oss. Forhenget revnet og hvem var det som skulde slippe inn? Var det en spesiell sekt? Nei, det er den sekt vi alle tilhører, nemlig Guds utvalgte. Gud sier: I må ikke røre ved mine utvalgte.

Men er ikke dette en farlig lære? Nei, Herren sier: Ti dem har han forut kjente, dem har han også forut bestemt til å vende like danned med hans sønns billede o.s.v. Kjente dem forut — merkelig! Hvor lenge siden? Før verdens grunnvöll blev lagt. Jeg tror det er nær en 6000-år siden. Vi kan ikke avvise videnskapsen i alle ting.

Synet av dette gjør frelsen stor. Utvalgte — betyr det ikke å være tatt ut av en masse?

Jo. Gjør Gud forskjell, da? Han gjør ikke forskjell på folk, men på karakterer med hensyn til viljen.

Av Skriften lærer vi at det beror på viljen. Den som vil kan ta livsens vann uforskyldt. Jesus sa: Og I vil ikke komme til mig for å få livet (Joh. 5, 40); Og: hvor ofte jeg vilde samle dine barn, likesom en høne samler sine kyllinger under sine vinger, men I ville ikke. Viljen forårsaker deres forkastelse. Det menneske som har mistet vilje til å bli frelst er fortapt. Dog søker ingen Gud av sig selv; men når Gud har bragt viljen til et visst nivå, da kan de bestemme sig.

Han så de som vilde la sig frelse. «Du overtalte mig og jeg lot mig overtale, sier Jeremias, og så var det med mig også».

Han drog på mig fra barneårene av. Husker engang i 14 årsalderen jeg lå på marken og vred mig som en orm. Da var det ikke langt igjen, men blev dog ingen overgang. Senere tok Gud mig i tjeen, men da blev det hårdere. Jeg førtes like inn i døden. Da søkte jeg å bli frelst, men kunde ikke. Det var mig så umulig som å ta stjerner av himlen, men da tok jeg allikevel beslutningen om å bli et Guds barn. Da var viljen ren.

Må tenke på noe jeg leste som barn: Lys i forstanden, renhet i viljen, fred i samvittigheten. Dette er en god lære. Den er både bibelsk og Luthersk.

Mange går flittig i kirke, leser meget, men frelse blir det ikke av fordi der ikke er renhet i

I hånes for Kristi skyld er I salige, fordi herlighetens og Guds And hviler over eder. Hos eder forherliges han, men hos hine ber spottes han.

Da Salomo innviet templet fyltes det av en sky. Jesus bad for sine, og for dem som formodels deres ord skulde tro på ham, at de alle må være ett, og dertil gav han dem sin herlighet. Jeg er enig med Spurgeon i at: denne herlighet er Guds ånd. Hvor den får råde blir det Andens enhet i fredens bånd.

Hvem vil anklage Guds utvalgte? Sakarias sier: Den som rører ved eder rører ved min oiensten. Jesus sier at vår himmelske fader førder spurvene og I er meget mere enn de. Ikke engang et hodehår skal falle uten han vil.

Se til at I ikke forakter en av disse små. Thi jeg sier eder at deres engel i himmelen ser alltid min Faders åsyn som er i himmelen.

Han lar ikke noen av sine gå tapt. Joh. 17, 12: Da jeg var hos dem bevarte jeg dem i ditt navn, som du har gitt mig, og jeg vokter dem og ingen skal gikk bortapt uten hilt fortapelsens barn for at Skriften skulde oppfylles. Han mistet ikke noen av de han forut kjente. Er det ikke kjert?

Ja, hvem vil anklage Guds utvalgte? Her kunde jeg fortsatte ned over, men vil overlate ordet til broder —

Må Gud velsigne. Amen.

Misjonsbeløp.

Av broder O. H. s testamentet ved br. Halvor J. Opsal til Gunhild Aabø, India, kr. 75.00. Hjerterlig takk.

Broderligst.

G. Iversen.

Indias avguds-billeder.

Et av de største gudebilleder i India finnes i staten Mysore ved byen Sranya Belgola. Det er hugget av et stort fjell og det er ganske ufattelig hvordan man har fått det dit. Det er 20 meter høit og står på en høide og kan sees langveis fra. Dens navn er Gommatesvara.

I kvitteringen for br. Wangberg står i forrige nr.: Fra br. H. A. Holm, Oslo kr. 20.00, skal være br. H. A. Horni, Oslo.

12

Det knekkede rør.

Es. 42, 3. Et knekket rør — hvem setter vel noen pris på det? Hvem kan anvende eller gjøre noe nyttig av det? Vi tar op en knapnål på ryggen for å ta op et knekket rør? Vi arser det helt verdiløst og til ingen nytte.

En rykende veke — hvem elsker og forlær vel en slik? Man kan ikke få lys av den, heller ikke kan man varme luft omkring sig, og det minste barn kan slukke den siste knist. Vi prøver på å bli kvitt den lidelukkende røk så fort som mulig.

Slike knekkete rør og rykende veker er vi alle av naturen. I oss sjelever vi i intet. Men Herren elsker oss allikevel og vil intet heller enn å ta oss op og gjøre et mesterverk av oss — hvilken kjærlighet.

Fra Lardal.

Steinshold 24—3—30.

Sender hermed kontingenten for 1930 og takker så hjertelig for bladet. Må Herren fremdeles vellesigne og bruke det som en misjonær i sin tjeneste. Også gjennom dets tause tale frembringes troens arbeid verden over. Det hender ofte slik, når jeg leser bladet, at jeg må stanse lesningen, tårene kommer irem og jeg må takke Herren for hans store nådes-verk på jord og for hans kjærlighet til fortapte syndere, som virkelig kan spotte og forfølge ham og hans tjenere. A, om man mer kunde forstå hans hensikt med hver enkelt. Mitt sukk til Herren er at vi må bli mer brennende i bønn for sjeles frelse.

Her på våre trakter er det også endel som har valgt å tro på Jesus og følge ham, og det er salig for hvert navn som blir innskrevet i livsens bok. Ja lengsel og bonnen hos alle troende her er, at Herren må besøke stedet med vekkelse. Det er så herlig å se i hans ord at Herren i de siste dager vil utgyde sin And over alt kjød; og vi er vel langt inne i de siste tider nu. Ja, må Gud hellige oss helt igjennem, så han kan finne oss rede når han kommer.

Med søsterhilsen
Amalie Werød,

9

og gjøre forvirring, og snart vil trette og tvedragt, nid og kivi og partier opstå, den ene mot den annen; den ene holder sig til Paulus, den annen til Apollon, den tredje til Peter o. s. v., 1. kor. 1, 10—12. Nu er de blitt kjødelige, 1. kor. 3, nu er en bitter rot skutt op, Hebr. 12, 15, og en forvirret ånd er kommet inn, Es. 19, 32, Jak. 3, 14—15. Nu er menigheten lik forsamlingen i Efesus: Forvirret, Apgj. 19, 32; Ap. 2. Nu stirrer de på hverandre og blir forvirret og forblindet og drukne av uretferdighetens vin, Es. 29, 9.

Lider ikke en sådan forsamling av en dødelig sykdom? Et hellig menneske kan ikke motsi dette. Når forsamlingens medlemmer lever i kivi og trette og er misundelig og ondtenkende mot hinannen og bærer avind mot hverandre m. m.

En sådan forsamling lever i en frykkelig usund atmosfære og lider av en satanisk tæring, finn ut medisin til denne dødelige og besmittede sykdom, Tit. 1, 15, 2. Pet. 2, 20, Jak. 4, 1—8, Hebr. 12, 15.

Ti der er mange som er gjenstridige, føre forfengelig snakk og bedåre sinnet, især de av omkjærlens, på hvem man bør stoppe munnen, ti de forstyrre hele huset. Tit. 1, 10—11. Sådanne bedragerlige munne bør tilstoppes med Anders skarpe sverd, Hebr. 4, 12, Ef. 6, 13—17, og med Sannhetens lys opplyse folket om at de må vende sig fra dem, 2. Tim. 2, 21—22. Ti deres sinn og samvittighet er besmittet,

en brødsbrytelse, hvorigjennem de i troen blev delaktige i Kristi forsoningsoffer, 1. kor. 5, 6—8. Surdeigen og syret brød var et billede av syndefordervet, og var derfor ved dette tilfelle forbudt. Altså var surdeigen og syret brød et billede på synd og uretferdighet. Og den som ikke vil skille sig ifra synden, må med synden forgå, Rom. 6. Når en forsamlings medlem faller i en synd og fortsetter i sin onde misgjerning og ikke vil erkjenne den, Jak. 5, 16, ei heller avstå fra den, når mennesket gang på gang har blitt syndemenneske å forlate det onde, så må dette syndemenneske utelukkes av menigheten, 1. kor. 5, ti et sådant menneske er en ond surdeig. Og som skrevet står: En liten surdeig gjør den hele deig sur. Gal. 5, 9, 1. kor. 5, 6—8. Et sådant menneske bringer forsamlingen i sykdom og nederlag og i lidelser og i død. Ta Josva 7. kap. og 4. Mos., 25. kap. som eksempel, og du vil se den sorg og lidelse Israel, Guds egen forsamling, gjennomgikk. Tenk bare et menneske, nemlig Akan; hvilket nederlag og blodskam han bragte i Guds forsamling. Derfor sier apostlen: Så utrens der da den gamle surdeig, utstøper den onde fra eder selv, 1. kor. 5, 13, skaffer surdeigen bort av eders huse, 1. Mos. 12, 15. Paulus laster den korintiske menighet fordi de ikke hadde utelukket en, som bedrev blodskam. Han minner forsamlingen om, at en liten surdeig kan gjøre en hel deig sur. 1. kor. 5, 1—9, at ikke forsamlingen skulde ha noe samkvem med skjorleynere. Nei, enn ik-

Tilgivelsens sinnelag.

A synde mot hverandre er det sværeste vi kan komme ut for her i verden. De vilde være selvsølgelig at de kristne skulde kunne omgås hverandre i det rette sinnelag, og dog viser det seg at det ligger så lett for kristne å synde mot hverandre ved å gå med et bittert, utilgivelig sinn. Er de så uheldige å møtes ute på gaten eller andre steder, ønsker de helst å komme forbi hverandre uten å bli sett. Ja, slik står det til med mange som bekjenner seg for å være kristne. Dette at kristne syndet mot hverandre, er av østing som har lettest for å gjøre en motløs. Satan har fått lov til å ødelegge meget derved. Denne bitre, ukjærlige ånd skyldes det, at man ikke ser sine egne feil, så lett som man ser andres. Det er vanskelig å forstå hvorfor den synd skal ta lov til å leve og vokse blandt kristne, den gaager sterkt ved Guds barns hjerte, og mange blir kolde og faller fra. Skal vi renses, eller tror du å komme inn i himlen med en slik sort flekk på sjelen? Finnes der en troende som ikke kan tilgi? At man syndet mot hverandre er sårt, men at man ikke kan tilgi hverandre er forferdelig. Du som er i en slik stilling, hvorledes kan du komme forbi denne bønn: Forlås oss vår skyld, som vi forlatter våre skyldner. — Du som fortsatt lever på dette vis, dig må det tilslutt gå galt. Du er torpilket til å tilgi, sier Gud. Denne sannhet kan ingen slette ut av Guds ord eller fjerne fra sitt eget liv.

Man kan ofte høre folk si: Hvorledes skal jeg klare denne vanskelighet når jeg blir misforstått, kastet sten på, eller når kristnes hvasse tunger stikker meg?

Du skal gå til den broder som har syndet mot dig! — Denne befaling er ikke gitt av noe menneske. Det er umulig å tenke sig, at noen annen enn Gud kan stille et slikt krav til dig. Det mest soleklare synes å være, at den som har syndet mot dig kom til dig. Men Gud sier det omvendt: Du skal vinde din bror. Den som ikke har syndet skal gå.

Hvorfor viser så Gud denne vei?

Fordi begge parter sier: Det er naturligvis ham som har syndet. Det er henne, som aldri kan holde munnen, som nu har vært ute

MISJONEN I AFRIKA

Landsby i Afrika, omgitt av høie Kongepalmer.

Hvad misjonsarbeidet i Afrika angår kan man dele landet i tre deler, nemlig Nordafrika, Sydafrika og Ekvatorial-Afrika.

I Nordafrika hvor Islam nesten er enerådende, er misjonsarbeidet meget vanskelig. I Tripolis, Tunis, Alger og Marokko er det tilsammen kun 250 kristne. For hele Nordafrikas befolkning med ca. 35 millioner mennesker er der kun 600 misjonærer og 1250 innfødte arbeidere. Tallet på de kristne er ca. 20.000.

I Sydafrika med 10 millioner innfødte er de kristnes tall derimot 775.000 med 2300 misjonærer og 24.000 innfødte medarbeidere. Over 12 beboer er således en kristen.

I Ekvatorial-Afrika er det 90 millioner med 1.250.000 kristne. Iblandt dem arbeider 3500 misjonærer og 20.000 innfødte arbeidere. Mest fremtredende er misjonsresultatene i Uganda hvor det er ca. en halv million protestantiske kristne, hvorav en stor del dog er katolske.

Som man vil forstå er høsten stor og der trengs ennå mange arbeidere til å sanke inn de modne nek. I Vestafrika er det således en stamme med over halvannen million innbyggere hvortil den første misjonær nyelig er kommet. Og ennå finnes det flere stammer som slett intet har hørt om evangeliets frelsende nåde.

Den som har syndet mot dig. På dette punkt star en stor del av folk og forsøker å la det gro igjen over det dype sår.

Glem aldri at i ikke når lov til å leve på denne måte. I ma ikke vugge eder inn i noen talsk tross og øenode eders utgivelse sinnelag. I må ikke la eder troste av satan. Apostelen Peter spurte: «Hvor ofte skal jeg tigi, er ikke syv ganger nok?» Er der noen grense ior hvad Gud tigi dig? Gud krever aldri mer enn nan gir. Men Gud gir heller ikke sine barn lov til å stanse ved noen grense ior tigtivelse.

Når du er alene med Gud og ber, nevnd hans eller hennes navn for Gud, kan du det, da har du oversteget det høieste gjerde som hindrer dig i å komme til vedkommende og tilgi. Å nevne en uvenns navn for Gud er ydmykende, og den ydmyke finner nåde for Guds sine. Vi kan nok be for våre fiender i «en slump», men å nev-

gen, det skal så meget til å kunne innrømme at det er jeg som har syndet. La sier Gud: Du skal gå, som har en ren samvittighet, du har hvets kapital å gå med. Den annen har mistet sin krutt og sitter inntestengt i mørke. Du har irmodighet — du skal gå og hjelpe ham urette.

Om bare Guds folk vilde høre dette: Gå og hjelp din bror i sannhet og kjærlighet, og du kan vinde ham fra synd, ukjærlighet, forsvielse, satan og døden — vinde nam for evig liv bare ved å gå.

Hvad våget ikke Jesus for dig og mig, det var mer enn å be om utgivelse. Den gamle Adam lider neering når du går. Jeg hører noen si: Jeg vet at det er rett, men jeg er i den stilling at jeg savner kraften. Jeg kan ikke se det menneske i øinene, ikke overvinde det som har bidt sig fast i mitt sinn. Det bitre og utgivende sinn er sterkere enn kjærligheten. Du må slå øinene ned når du ser

gen, for at de kunde gjøre dem til trelle, Gal. 2, 3—4, og føre dem bort fra den levende tro til et annet evangelium, Gal. 5, 7, sa er mange forsamlinger idag rundt om på mange steder blitt forvillende, syke og dødsdømte, Ap. 3, 2. Ta lærdom av første Korinter tre og Gal. tre og Ap. to og tre. — — — Men den som forviller eder, skal bære dommen, hvo han enn er. Gal. 5, 8—10.

Såsom Absalon søkte på en listig måte å innta folkets hjerte, 2. Samb. 15, så søker de falske vidner med list og ved søte ord og smigrende tale å forføre de enfoldiges hjerte bort fra Kristi evangelium, Ap. g. 15, 24, Gal. 1, 6—7, Rom. 16, 17—18, Fil. 3, 18—19, 2. Pet. 2. Esek. 13, 9—19. Men disse falske vidner vil en gang få en urettferdig lønn, såsom Biliam og Såsom Judas forrådde Jesus, Matt. 26, så forrådde Achitofel og Absalon David, 2. Samb. 15. Såsom Judas kysset Jesus, Matt. 26, 49, så gjorde Absalon med dem, som nærmet sig til ham, og han kysset dem, og stjal Israels menns hjerte, 2. Samb. 15, 5—6, kap. 20, 9—10, så gjør de falske vidner i vår tid med et djevelsk smil og kysst stjeler de hjertene til sig, og mange blir deres trelle, 2. Pet. 2.

Når forsamlingen begynner å se på mennesker og sette sin tillid til mennesker, som kun er støv og mindre enn intet o. s. v., og stole på den og den, så vil dette være en åpen dør for fienden å komme inn i forsamlingen

ke ete med et sådant menneske, se 1. kor. 5. 9—11.

Satan, den gamle listige slange, som aldri sover, som alltid står på vakt natt og dag, han leter og søker, om det er mulig for ham, å komme inn i de helliges leir for å få opsluke dem. 1. Pet. 5, 6—9, og stå imot Guds menighet. Les f. eks. 1. krøn. 21 og Job 1, 6—22, kap. 2, Sak. 3, Matt. 16, 23, Apg. 16, 16—18. Mark. 4, 15, Apg. 8 13—23.

Disse bibelvers viser oss hvor djevelen søker å få kaste inn sykdom og lidelser og død i forsamlingen, se 4. Mos. 25. Hans anslag og onde råd og onde tanker er oss ikke ukjente, 2. kor. 2, 11. Gjennem sine apostle, 2. kor. 11, 13, Ap. 2, d. e. onde arbeidere, som påtar sig skikkelig av Kristi apostler, men de var løgnens apostel, Ap. 2, fra Satans synagoge, v. 9. Ennvidere: Som påtar sig skikkelig av en lysets engel, 2. kor. 11, 13—14. Gjennem disse falske apostle er det Satan fremfører sine snedig angrep, Ef. 6, 11—18. Som skrevet står: Av eder selv skulde menn opstå som skulde tale forvente ting for å dra disiplene etter sig, Ap. g. 20, 30, kap. 15, 24.

De er utgangne fra oss, men de er ikke av oss, ti dersom de hadde vært av oss, da var de blevene hos oss. Men det skulde være åpenbart, at ikke alle er av oss, 1. Joh. 2, 19, 1. kor. 11, 19, se salm. 41, 10, Salm. 55, 14—15. Galaterbrevet to viser oss, at de falske apostlene hadde med list innseket sig i forsamlingen

ne dens navn som har skadet oss, så du. Gud lar nådens og kjærlighets strøm flyte over oss stans, hvis vi vil ta imot — — — Det endelig: Det som du skal gjøre mot din bror, det gjør Gud mot dig hver eneste dag. Gud gjør det uten å telle det antall ganger han gjør det og glemmer det for hver gang han gjør det. Det drukner i kjærlighetens hav. Glem og din sjel.

FOR FAMILIENS YNGSTE

Indiabrev til «Misjons-Røsten» små lesere

Mine kjære små venner. Han skal velsigne dem som frykter Herren, de små med de store. Salm. 115, 13.

Denne gang har jeg lyst å sende dere en liten hilsen fra India og fortelle dere litt hvordan vi har det herute. Vi er lykkelige i Jesus over å få være her blandt hørdningene og fortelle dem om Guds Frelser. Mange, mange her har aldri hørt Jesu navn nevne. Dag etter dag går vi til landsbyene. De ligger ikke så nær hverandre, gjennemsnittlig går vi omkring 1 norsk mil hver dag, noen dager mere, noen dager mindre. En føler sig jo litt trett når en kommer hjem etter å ha gått såpass langt i solsteken, og ikke bare ha hatt ett møte, men flere møter. En dag hadde vi 7 møter etter hverandre, førs: 2 møter i en stor landsby og etterpå i fem små landsbyer. Alle møtene er jo friluftsmøter.

Her vi er nu, er det mange landsbyer rundt omkring. Vi kom hit for vel 8 dager siden. Vi er nemlig ute i telt og flytter det med oss fra sted til sted. Tenkte jeg ville fortelle dere litt om den siste flyttingen vår. Tidlig på morgenen var vi oppe og tok ned teltene, vi pleide å ha to oksvogner til bagasjen vår, men den gang måtte vi ha tre, da veiene var så dårlige at de kunde ikke ha så meget bagasje nå. Endelig hadde vi fått lesset på, men da var det også blitt langt på form. h. l. 10. Vi trodde jo vi kunde dra avsted med en gang da, men nei, oksdrivne skulde ha sitt måltid, og så blev kl. 11 før vi kom avsted. Oksene tok det med ro, her og der måtte vi sitte og vente til vognene kom efter. Flere elver måtte vi over på veien. Da vi var kommet ca. 9 eng. mil hendte det første uventede. Hjulet på den ene oksvognen gikk istykker. (Det er bare to store hjul på disse vognene, så når det ene går, er det ikke så morsomt.) Da hjulet gikk av, var vognen like ved en dyp, stor grøft; så vi var glade for at oksene ikke falt ned i der. Mennene fikk skaffet et nytt hjul fra nærmeste landsby og satt på det. — Vi hadde beregnet å være fremme i lyset, men da vi kom til det sted vi hadde tenkt å slå oss ned, var det aldeles mørkt og uråd å sette op telt. Vi visste ikke annen råd enn å dra videre til en stor landsby hvor vi visste det var et hus, bygget av regjeringen, vi kunde ta inn i. Men oksdrivne vilde ikke kjøre lenger, vilde bare ta bagasjen vår til nærmeste landsby like over elven. Dette var den 4de elv på veien. De to første vognene kom godt og vel over. Så kommer den tredje, oksene var visst gamle og trette, for da de skulde trekke vognen i land, klarte de det ikke, prøvde igjen, men nei. Vi stod med «hjerter i halsen» og så på. Plutselig rykket de til siden og i et nu vel-

ter vognen i elven. Dere kan skjønne det var forskrekkende. På den vognen var våre sangere, 2 senger, kufferter, et par søter og på toppen en sinkbalje med mange ting i. Den falt først i vannet og fikk sig en veldig skade. I en fart fikk vi sko og strømpor av og ut i vannet. Droг frem i vognen det ene efter det andre. Heldigvis var ikke skaden så stor som vi først trodde. En del klær og hodeputer blev våte, og en brukket. Såpe og poteter fløt ut over elven. Vi måtte nesten bli i opdaget vi alle tre plukket i teter op fra elven så fort vi kunde, men de fleste gikk med strømmen. Da sakene var bragt i land blev vognen tatt op, den var bra nok noe og kunde ikke gå videre. De andre to misjonærene gikk i nærmeste landsby for å få ferdig sin vogn. Det var en lang trettid og slik en spenning som var i. Vi måtte jo være forberedt på å tilbringe natten ute, og etter vår nettene kolde. Men etter tre times tid hadde de tilslutt tatt i ca. vagn, og efter noen overteileiser og for god betalt fikk vi de to andre til å gå videre. Så var det å lesse på igjen. Vi

11-tiden fortsatte vi vår reise ved 2-iden på natten kom vi delig frem. Men vi kunde hverken få redd op en seng eller få mat for bagasjen vår. Etter en times venten hørte vi dem komme. Endelig var vi ute av og vi fikk oss litt mat og var også kl. blitt 4. Trettedel av natten kan dere nok tenke vi det var over 12 timer siden sist hadde spist noe, og gått eng. mil. Det var deilig å komme iseng, skjont det var nesten bli morgent. — Ja dette var litt reiselivet; det er ikke så endelig, det er sikkert. — Det er for bundet med farer også, for det er en som er med og hjelper gjennem alt. Når vi er i et tjeneste, går han selv med oss. Vil dere, kjære små, være så og be til Jesus for India, at de ge både små og store herute bli reddet. Flere ganger har kommet en del barn hit, skjønt var kledd i bare noen skidne flå, blev jeg så glad i disse små. Prøvde å lære dem å synges og fortelle dem litt om Jesus, var flinke til å følge med. Men kunde ikke sitte så svært på gangen, måtte gå og arbeide uten ute på akrene, eller arbeide. De har ikke mange ledningens stakker. Hvor mye vil har å takke Jesus for som blev å høre om ham som barst best av alt fikk tro på ham og lære å kjenne ham, vår venn.

Jesus velsigne dere og gi nåde å lyse for ham hjemmepå skolen og hvor dere er.

Mange hjertelige hilser av eders Rachel Edwards

Utgitte ved en redaksjonskomité

Sarshborg, Glen...

NUMMER

Det

Være e
Og
dom
het
Hvor s
omsorgs
fylle all v
andelig tilk
aldri tilk
med hjelp
men ære s
mer aldri
de hånd.
ven, og h
mer. Må d
for hans
sak gå fr
stor velis
som ford
om dette
som ligger
altsid et
Tiden h
måneder
med oss
det blir f
net tur til
ledning å
de der og
let sig om
spent om
budskap.
Huet bill
Men var u
oss be for
Omkring
Ranchi ha
siner. Gu
sin And o
Misjonshu
om veien t
En dag
sa: «Jeg v
og da de in
å vite mer
har jeg ke
blev grepe
at det var
te.» Gud
da i en enkel
dette nye
nu regelme
han, med d
til, snart m
oppi alt fo
med å bed
Har side
to småpikk
gammel he
6 år gamm
venter snar
til så fami
kan som h
skal også
nok til der
som var på
samme idag
så disse sm
de må vok
lys for sin
For et p
di og Urdu
viktige del
er mektig d
enn noe tve
Det gjør si
lene. Tenk
mer og vi